

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745570080/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

hæftede paa det betegnede Vindue. „Forbi!“ syntes jeg, at han sukkede ved sig selv.

„Olsen“, spurgte jeg, „vil du ikke have en Pebermyntekage? Jeg har to, som Jomfru Mortensen forærede mig i Morges. Du kan godt faa dem begge. Du ser saa daarlig ud.“

„Nej Tak, min Dreng,“ sagde han med et mat Smil, „jeg fejler ingenting. Jeg blev lidt svimmel, men det gaar snart over. Derhenne til den Side kan du se ned i Fabrikken.“

Dette Tilbud var for fristende. Vel havde jeg en ubestemt Fornemmelse af, at det var bedst at blive hos Olsen, men at se ned i vore egne Gaarde, med Blikket at flyve hen over de kendte Herligheder, at se alt, som Svalerne maatte se det, naar de i Sommeraftenen tumlede sig oppe under Kirkens Spir — det var for lokkende. Jeg gik hen, tittede ud gennem Sprinkelværket med Kristian den Fjerdes Navne-ciffer og stirrede ned i Dybet. Der stod den gamle Lind med sine bladløse, sorte Grene, der sad Rasmus ved Springet og lappede paa sin ovige Trætøffel, og der kom Onkel gaaende med Hænderne paa Ryggen og Blikket i Brostenene — han tog sig nærmest ud som en vandrende Hat.

Pludselig forekom det mig, at Onkel med en sej-lende Bevægelse drejede uden om Rasmus, Rasmus uden om Springet, og Springet uden om Lindetræet. Jeg fikserede disse Bevægelser, der forekom mig højst mærkværdige for Onkel og meget upassende paa en Søndag, men baade Rasmus og han svingede og kredsede i store Ringe om hinanden. Snart var Onkel foran Rasmus, snart Rasmus foran Onkel, saa kom Lindetræet og Springet farende tværs hen over begge; men det forunderligste var, at Rasmus hele Tiden sad paa Stolen og lappede paa Trætøffen, og at Onkel beholdt Hænderne paa Ryggen og den høje, sorte Hat paa Hovedet, skønt jeg